

О. А. Швагер, ДВНЗ "Українська академія банківської справи НБУ"

ЩОДО ПИТАННЯ РОЗКРИТТЯ БАНКІВСЬКОЇ ТАЄМНИЦІ

Правовий інститут банківської таємниці є обов'язковим атрибутом правової системи будь-якої економічно розвинутої країни.

Правовий режим банківської таємниці визначається, зокрема, ст. 1058, 1076 Цивільного кодексу України, ст. 60-62 Закону України "Про банки і банківську діяльність".

Банківська таємниця - це інформація щодо діяльності й фінансового стану клієнта, відома банку в процесі обслуговування клієнта й взаємин з ним або із третіми особами при наданні послуг банку, розголошення якої може заподіяти матеріальний або моральний збиток клієнтові (ст. 60 Закону України "Про банки і банківську діяльність"). До банківської таємниці також належить: інформація, що залишилася після смерті особи, що впливає з норм ч. 3 ст. 62 Закону України "Про банки і банківську діяльність"; інформація про клієнтів іншого банку (згідно з ч. 4 ст. 62 Закону України "Про банки і банківську діяльність" банкам заборонено розголошувати таку інформацію); персональні дані про діючих клієнтів банку; відомості про майно, що перебуває на зберіганні в банку; інформація про осіб, які хотіли стати клієнтами банку, але через певні причини не стали; інформація про клієнтів, що припинили відносини з банком.

Суб'єктами права на банківську таємницю є власник банківської таємниці - клієнт банку, тобто особа, що надала банку відомості, які містять банківську таємницю; утримувач банківської таємниці - особа, яка, виконуючи службові обов'язки, одержує банківську таємницю (НБУ, банки, органи влади, визначені у вичерпному переліку пунктами 2-6 ч. 1 ст. 62 Закону України "Про банки і банківську діяльність").

Оскільки розкриття банківської таємниці може здійснюватись безпосередньо банками або на підставі рішення суду та виключно на підставах і у порядку, передбаченому законом, суд повинен розмежовувати ці підстави, кола суб'єктів, уповноважених на отримання відповідної інформації та її обсягу. У зв'язку з цим при розгляді справи слід урахувати положення Податкового кодексу України та спеціальних законів, зокрема: "Про Національний банк України", "Про державну податкову службу в Україні", "Про міліцію", "Про прокуратуру", "Про Службу безпеки України", "Про Антимонопольний комітет України", "Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю", "Про виконавче провадження" та інших, які визначають повноваження особи, що звертається за розкриттям банківської таємниці.

Розгляд справи про розкриття банком інформації, яка містить банківську таємницю, здійснюється за загальними правилами цивільного судочинства, за винятком положень щодо змагальності та меж судового розгляду та з урахуванням особливостей відповідно до положень глави 12 розділу IV Цивільного процесуального кодексу як справи окремого провадження.

Підсумовуючи, слід зазначити, що при розкритті банківської таємниці потрібно враховувати спеціальний суб'єктний склад цієї процедури, оскільки він суттєво впливає на обсяг інформації, що розкривається.

Швагер, О.А. Щодо питання розкриття банківської таємниці [Текст] / О.А. Швагер // Проблеми і перспективи розвитку банківської системи України: збірник тез доповідей XV Всеукраїнської науково-практичної конференції (8–9 листопада 2012 р.). – Суми: УАБС НБУ, 2012. – С. 207–208.